

GLOSES

XI

Corresponent al convit de distingits i dilectes amics, Marius concorre a una simpàtica festa.

El jardí esplèndit, artísticament adornat i enlluminat amb profusió de bombetes de colors, ofereix agradable i magnífic aspecte.

La nit, negra nit, però bella, nit d'estiu, quieta, dolça i reposada, convida temptadora a gosar-ne els seus encants en aquell paratge perfumat, íntim, silenciós i familiar.

En els grops i rodones formades, les converses a mitja veu prenen un caire de misteri i remoreig confidencial. Hom diria que s'hi conspira, o bé que aquell temple a l'aire lliure que ens arracera, està dedicat al culte i exaltació d'una Divinitat...

L'orquestrina, convenientment disposada en lloc a propòsit, esquinça profana aquell vel de religiositat i misticisme, i espargeix a l'aire notes alegres, vibrants, que tenen el dò i la potència d'esfumar aquella rigidesa glaçada que ens envolcalla.

La festa s'és començada.

Es ara quant el jardí, rublert de flors humanes, curullat de tendres capullets guardadors de fràgils ptèals; és ara quant emana més sentors i està més divinament ornamentat.

L'alegria, com regueró de pólvora, cundeix i s'espargeix d'una banda a l'altra.

L'amistat més franca, cordialment lliga a tothom de mans i de cors.

La festa al seu punt àlgid, culmina amb exquisit obsequi als convidats.

Les riallades argentines de dametes tot formosor, esclaten prodigioses, com flors de meravella, aci i allà.

El glosador, papelló envellit, d'ales ja cremades, cerca bon racer en coquetó reconet on jovinceles de rostres agraciats i d'ulls brillants, desafiadors del fulgor d'una estrella que titil·la llumínicament feridora en l'infinit, alegrement conversen, la rialla a flor de llavi, vessant joia ubriagadora i mirades penetrants.

El murmull, veu de cautiveri, d'una fontana-cascata, armonitza i canta el lloc.

Els arbres, de ramatge protectorà, el cobri-cela.

Tènue i discreta llum, hi posa gaia nota de color.

I quan les notes cadencioses, amb jugants d'un *Tango-milonga*, ixen planyivoles de l'instrument, arrencades per màgiques mans, el pensament i el cor vola enlaire, enlaire, cap a regions ignotes on hi mora l'ideal suprem, sublim, eternament ansiat.

Les estrelles que llueïen al firmament, no hi són. Deuen haver devallat a la terra.

* * *

Un acomiadament sincer i franc, ens separa dels bons amics.

De retorn hi ha qui diu, amb gran i pur convenciment, de que els moments bons duren poc.

Es en moments així, quan el glosador no enveja per a res la plàcida felicitat que nostres primers pares frueïen allà al paradís...

MARIUS

Mosàic Mundial

A l'excels amic MEP

Recordant

Retrocedim... a voltes l'esperit es complau en anar contra la corrent, en parar la marxa ascendent del rellotge de la vida. Qui sap si és un dilecte goig el restar parat, fent que els aconfeixements passin per nostre costat sense deixar-nos altre record que la frisança del fregadiç de cosa aliena. Retrocedim i recordem...

Recordem que anys enrera era tradicional en nostra Festa celebrar un acte escolar i d'homenatge a la gent menuda, quins pagaven les despeses que podia aital fet produir, amb el somris de sos llavis virginals. Era bò de veure l'alegria dels infants encomanant-se als grans i donava goig tenir una festa de cultura nostra i ben nostra...

Recordem que anys enrera i, per màgic esforç de quatre joves inexperts, nostra vila celebrà uns Jocs Florals humorístics que reuniren un bell esplet d'homes de lletres i tingueren la virtut d'aplegar tot el poble —disgregat allavors més que ara per llúites internes i eternes— per a gosar les delícies d'un acte de cultura i art...

Recordem que nostres Societats havien celebrat Festes d'Homenatge a escriptors regionals, aprofitant l'avinentsa de la Festa Major...

Recordem que mantes voltes Sant Celoni escoltava la veu de doctes homes que li explicaven, en vetllades culturals i literàries, noves teories o inculcaven l'amor al treball, a l'estalvi, a la Pàtria...

Recordem que Déu no ens ha pas portat a la Terra per a vegetar i *anar tirant de la rifeta*, sinó que els que no saben tenen dret d'apendre i els que saben tenen l'obligació d'ensenyar...

¿Podrem l'any vinent recordar alguna cosa agradable de la Festa Major d'enguany?

BLANC-BLAU

Del meu jardí

Ofrena a la distingida Sra. Lluïsa Girona de Puig en la seva festa.

La flor que li dedico, — distingida senyora,
Li portarà, modesta, — avui a n'aquesta hora,
Un mot de gentilesa, — perfum d'admiració;
I si es digna acceptar-la, — honor a que jo aspiro,
Serà per mi gran paga, — mirar-la com la miro,
Alegre, ben ditxosa, — radiant d'il·lusió.

MARTÍ ESCLUSA PRAT

25 d'Agost de 1927.